

Nutno-li však uznati, že služba u obce je stěžovateli také povoláním, pak je tím implicity vysloveno, že služba jeho u okresu není mu povoláním výhradním. Tím je však splněn předpoklad §u 43 cit. zákona a mohl tedy úřad plným právem, aniž konal další šetření, vyvoditi z toho závěr, že ustanovení zákona z 23. července 1919 č. 444 sb. z. a n. na stěžovatele se nevztahuje a že tedy nemá vůbec nároku, aby služební poměr jeho u okresu byl na dále posuzován podle tohoto zákona.

Popřel-li však úřad nárok ten vůbec, pak neměl již příčiny zabývat se nároky, jež stěžovatel uplatňoval co do výše základního služného. Stěžovatel však jak v řízení administrativním, tak i ve stížnosti na tento soud vytýkal dále, že neprávem bylo naň použito ustanovení § 19 II. b. 4 zákona z 23. července 1919 č. 444 a důsledkem toho, že mu nesprávně do služného, které běře jako úředník okresu, započítány byly příjmy služební, které přijímá od města Nového Strašecí. Tuto spornou otázku zemský správní výbor nechal však nerozhodnutu. Neřešil ji — a to ovšem plným právem — ani dle zákona z 23. července 1919 č. 444, který dle správného jeho názoru na stěžovatele se nevztahuje, neřešil ji však ani dle zákona ze 3. října 1907 č. 63 z. z., ač povahu úředníka okresního ve smyslu tohoto zákona sám stěžovateli přiznává. Nevyčerpal tedy žalovaný úřad petitu rekursu naň vzneseného, pročez bylo naříkané rozhodnutí pro tuto podstatnou vadu řízení dle § 6/2 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 683.

Vyživovací příspěvek: * Zastavení vyživovacího příspěvku dnem spadajícím před 1. listopad 1919 posuzuje se výlučně dle zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z., i když bylo o zastavení rozhodnuto za platnosti zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n.

(Nález ze dne 26. ledna 1921 č. 930.)

Věc: Božena M. ve Velenicích proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost, pokud jde o nárok Růženy M., odmítá se jako nepřípustná; naříkané rozhodnutí, pokud jde o nárok Boženy M., zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

O stížnosti uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatelka Božena M. není po zákonu povolána podávati stížnost k nejvyššímu správnímu soudu jménem své švakrové Růženy M. a nevykázala se ani, že by ji byla tato k podání stížnosti zmocnila, pročez byla stížnost, pokud se týká nároku Růženy M., dle § 21 zákona o správním soudě odmítnuta pro nedostatek legitimace.

Pokud se týče nároku stěžovatelky samé a její nedospělé dcerky, žalovaný úřad zastavil vyživovací příspěvek proto, že stěžovatelka vydělává, takže není výživa její ohrožena, vycházeje takto z předpokladu,

že když výživa jest výdělkem uhrazena, odpadá nárok na vyživovací příspěvek.

Názor ten však jest mylný. Vyživovací příspěvek byl zastaven 1. října 1919, kdy platil zákon ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. Mohl proto žalovaný úřad při rozhodnutí svém řídit se pouze předpisy zákona tohoto.

Ustanovení §u 2 citovaného zákona výslovně však prohlašuje, že vlastní výdělek prací uchazečovou dosažený, nevylučuje nárok na příspěvek vyživovací.

Slušelo proto naříkané rozhodnutí v tomto dosahu zrušiti jako nezákonné (§ 7 zákona o správním soudě).

Č. 684.

Schvalování živnostenských provozoven: I. * Při schvalování provozoven dle hlavy III. živn. řádu řídí se živnostenský úřad jediné předpisy živnostenského řádu a nesmí při tom dbáti oněch veřejných ohledů a zájmů, o něž péče svěřena je nikoli jemu, nýbrž úřadům jiným. — II. * Otázky náhrady škody nespadají pod hledisko zájmů, jichž dbáti má živnostenský úřad při schvalování živnostenského zařízení, byť se týkaly dráhy a požadavek, aby otázky ty učiněny byly součástí konsensu, schválen byl generální inspekci státních drah. — III. * Spojení řízení dle § 29, odst. 2 živn. ř. není nutné, nýbrž pouze fakultativní.

(Nález ze dne 26. ledna 1921 č. 942.)

Věc: Výhradně privilegovaná Buštěhradská železnice v Praze (adv. Dr. Jindř. Vogel z Prahy) proti ministerstvu obchodu v Praze (zast. odb. radou Františkem Zikánem) o položení elektrovodného kabelu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Při komisionálním jednání, jež zavedeno bylo k žádosti Poldiny huti o živnostenskopolicejní schválení projektu položení elektrovodného kabelu od centrály Pražské železářské společnosti k centrále Poldiny huti prohlásil zástupce stěžovatelčin, že proti projektu tomu, pokud kabel má býti položen poblíž majetku stěžovatelčina, nečiní námitek, bude-li projekt proveden podle plánu a platných předpisů a bude-li stanoveno, že Poldině huti a právním jejím zástupcům nemá příslušet nárok na náhradu škody, jež by následkem trvání a provozu stanice Staré Kladno a vlečné dráhy Staré Kladno-Poldina hut-I. vzniknouti mohla na kabelu neb jinakém majetku Poldiny huti a že naproti tomu ručí tato za veškeré škody, jež by projektovaným zařízením na dráze a vlastnictví stěžovatelčině povstati mohly. Bývalá generální inspekce stát. drah ve Vídni připsím ze dne 20. prosince 1916 prohlásila, že za těchto podmínek proti položení kabelu onoho ničeho nenamítá.

Bývalé okresní hejtmanství na Kladně prohlásilo výměrem ze dne 17. února 1917 položení kabelu toho za přípustné v ohledu živnostenskopolicejním a schválilo zařízení to za podmínek ve výměru tom uvedených, odepřelo však pojmouti do konsensu jako podmínku živnostensko-právního schválení požadavek stěžovatelčin stran náhrad možných škod s odů-